

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΦΕΙΝΤΛΕΡ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΠΕΡΣΕ

ρίοταν και τα πετούσε όλα στο πάτωμα. "Επληττε... Επληττε θανάσιμα..."

Τά μέλη του «Φυσιολατρικού Όμιλου» ήταν καταλιπημένα για την πνευματική αυτή κατάσταση των συντρόφων τους, αλλά περισσότερο απ' όλους θλιβόταν γι' αυτό η λαίδη Μόνα Πάρκο, κόρη του δούκα Μπλαξέιντ, που συνδέονταν με μοιραία συγγένεια με την οικογένεια των Μπόουινγκ. Η νέα αυτή αγριότητα πολύ το χλωμά και μελαγχολικό ξεσάδελφό της και θάβηλε μ' ειχαριστούσε της να ενώνονται τα δύο οικογενειακά τους οίκισμα που είχαν χωριστεί το δωδέκατο αιώνα για λόγους ιστορικούς.

Ο λόρδος Πέρσε όμως δεν έδινε καμιά προσοχή στη Μόνα, μολονότι είχε αυτή τη θαυμασιώτερη κόρη των Μπλαξέιντ, τα θελκτι-

κότερα χέρια του Λονδίνου και την κομψότερη μοδίστρα της 'Αγγλίας. 'Απέφρανε ταχυικά μ' ενγένεια κάθε πρόσκλησή της είτε στο μαρτίε είτε στο τσάι και όταν την σιαντούσε στους πρωινούς με ψυχρή αδιαφορία. Τελειωτά μάλιστα σε κάποια συνεδρίαση του «Όμιλου των Φυσιολατρών» είχε πει σ' ένα φίλο του πως η λαίδη Μόνα μπορούσε να νά η πιο χαριτωμένη νέα της 'Αγγλίας, αλλά άσφαλώς θά ήταν συγχωρόνος και πληκτική σαν όλες τις δεσποινίδες, σαν όλους τους ανθρώπους, σαν όλο τον κόσμο.

Μόλις η λαίδη Μόνα έμαθε τα λόγια αυτά του ξεσάδελφου της, πέταξε απ' τα γόνατά της με τόσο δύναμη το μικροσκοπικό κινέζικο σαλλάκι της, τόν Τσάι, ώστε το χαϊδεύοντο ζώο έπεσε έπάνω σ' ένα μελανοδοχείο και λέρωσε ένα πολύτιμο μαντίλι με θαντέλλες, που χρησιμοποιούσε για να σκουπίζει τη μύτη της, κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, η έξοχωτάτη η πρόγονή της λαίδη Κλαίρενς Μπλαξέιντ. "Επειτα η λαίδη Μόνα διάταξε να λέφουν τ' άμαξί της και δημητύνηθηκε κατ' ευθείαν στα γραφεία του «Φυσιολατρικού Όμιλου», όπου κουνέντασε άρκετη ώρα με τόν πρόεδρο της λέσχης μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του. Το θέμα της συνομιλίας των παρέμεινε άγνωστο.

"Επειτα από λίγες ημέρες, ενώ ο λόρδος Πέρσε πήγαινε στο σπίτι του, γνωρίζοντας από ένα μεγάλο περιπαιτο στο «Πράσινο Πάρκο», ξεζάρνα αισθανόταν ένα βαρú χέρι ν' άκουμπάει στον ώμο του και συγχρόως έννοιωσε να του κατεβάζουν το καπέλλο ως τ' αυτιά.

Όταν πιλοτε λιαποδιότες που θέλουν να μού κλέψουν τα χρήματα, σκέφτηκε φιλεμπιακά ο λόρδος ν' έβαλε μόνος του το χέρι στην τσέπη για ν' απαλλάξει το λωποδύτη απ' αυτόν τόν κόπο.

'Αλλά περιέργως ούτε το πορτοφόλι, ούτε το ρολόι του πείραξε κανένας και ο λόρδος Πέρσε, που με το κατεδάσμα του καπέλλου του ως τ' αυτιά δεν έβλεπε καθόλου, άντελήφθη με μεγάλη του έκπληξη να του δένουν τα χέρια, να τόν σηκώνουν άπάνω και να τόν μεταφέρουν λίγα βήματα πιο πέρα με μεγάλη ταχύτητα. "Επειτα άκούστηρε ένας έλαφρός, άπροσδιόριστος θρόνους, και ο λόρδος κατάλαβε πως τόν ελχαν βάλλει μέσα σε κάποιο αυτοκίνητο, που έφευγε τώρα σαν άστραπή.

— Όταν κανένα άστείο τόν φίλων μου, σκέφτηκε ο λόρδος, που θά μού στοιχίσει τα έξοδα ενός γευμάτου. Τα ίδια ακριβώς έκαμαν τις προάλλες και στον κόμητα Στρέπσοτ. Είπε λυπηρό όμως, ότι δεν μπορούν να αναλωθούν αυτοί οι άνθρωποι μια νέα μέθοδο έκδικασμοú χάνιν κουλάδας...

Το αυτοκίνητο προχώρησε πολύ και τέλος μπήκε μέσα στην αούλη κάποιου μεγαρού, κατά πάσαν πιθανότητα, όπου και σταμάτησε. Ο Πέρσε άντελήφθηκε πάλι ότι τόν πήρανε στα χέρια, τόν άνέβασαν από μια σκάλα και τού έβρισαν τιά δεσμά. "Επειτα έκλεισαν μια βαρειά πόρτα, γύρισαν τó κλειδί και τόν άφησαν μόνο.

Ο λόρδος Έβγαλε τότε με μια άπονομη ζήνη το καπέλλο του και κίτταξε γύρω του. Βρισκόταν σε μια άπονομη που έμοιαζε με κελιά φυλακής. "Ενα μικρό κρεβάτι, μια σιδερένια πόρτα κ' ένα ξύλινο κάθισμα, αυτά ήσαν όλα όσα είδε.

— Φαίνεται πως ή υπόθεσι είναι σοβαρότερη απ' όσο τη φανταζόμουν, είπε μέσα του ο λόρδος. Θά μ' έχει απαγάγει καμιά συμμορία ληστών και θά μού γυρέψη λύτρα. "Ε! Άγριο θά το δοίμε...

"Επεσε στο κρεβάτι και, μολονότι το στρώμα του ήταν σκληρό, άκουμπήθηκε άμέσως.

Όταν έγυμνησε τó πρωί, άντίκρινσε σε μια σανίδα, που είχε τοποθετηθεί όριζόντια στο άνοιγμα της πόρτας. Ένα πιατο με νερόσσινα κ' ένα κομμάτι ψωμί. Ο Πέρσε έφαγε το μισό απ' τó λιτό πούργημα τού και θυμήθηκε με κάποια θλίψη την κόττα τών Βοηξέλλων και τά πρώτα σταφύλια της Μυδέρας που προσφίρονταν για τó γευμα του εκείνης της ημέρας. Κατά τó μεσημέρι τού έμπασαν απ' τó ίδιο κέρας ένα δεύτερο πιατο με νερόσσινα κ' ένα άλλο κομμάτι ψωμί.

— Θέλουν να με κάνουν να πεινάσω λιγάκι, σκέφτηκε ο αιχμάλωτος, για ν' αυξήσουν τά λύτρα. "Ε, τι να γίνη...

"Όλη την ημέρα ο λόρδος σιλωζούριόταν μέσα στη βαρειά πλήξη του, τά άλογά του, τά βιβλία του, τó άνετο κάθισμά του στη λέσχη, τά ποίρα που σκορπούσαν τ' άρομα τους, τή φωτιά που έτοιζε στο τζάκι του και τó κρασί του που σπιθιδοβόουσε στα όρραία παλιά ποτήρια...

— Προίεργο, έλεγε μέσα του. Τότε τάβρισκα άντιπόρορα... Τώρα όμως που μού λείπουν...

Έφτασε ή νύχτα, πέρασε κ' ή άλλη μέρα, αλλά καμιά μεταβολή δεν παρουσιάστηκε. Ο λόρδος αισθανόταν τρομερή πείνα. Ποθούσε τó φως, τόν αέρα, τή ζωή. Τό βράδυ παραξενεύτηκε πολύ όταν είδε πως άρχισε διαδέχτη συνομιλία με τó... προσκέφαλό του και πως έδοκίμασε να κρατήσει την καρδιά στην άκρη της μύτης του.

Τό άλλο πρωί φύλαξε σαν σκατός πίσω από την πόρτα τού κελιού του και, μόλις είδε να του περνούν απ' τó άνοιγμα τή σινηθισμένη του τροφή, έχωσε γρήγορα τή γροθιά του στην τρέπα και φώναξε :

— "Ε, σέ άρχηνη τών ληστών, ή άποιος άλλος μ' άν έλωα... Μια στιγμή, σέ παρακαλώ, να σού πω κάτι. "Ως τότε θά διαρκέσει αυτό τó άστείο ;

— Σ' όλη σου τή ζωή, τού άπάντησε με σοβαρότητα μια βαρειά φωνή.

— Και γιατί, άν έπυρέεται ; ρώτησε ο λόρδος μ' ένα έλαφρό ρίγος στο σώμα του.

— Δυνάμει της ιδιότης σου άποράσως. Δεν διεβεβαίωσες τόν κόμο χίλιες φορές, ότι ή ζωή σου προξενούσε άνδηια ;

— Έχετε δικη, πείτε κατάκληρτος ο Πέρσε. Να πάρη ο διάβολος, φαίνεται πως έστε καλά πληροφορημένος. Δεν μπορείτε όμως να μού βελτιώσετε κάπως τó φαγητό μου ; Κανένα ρομπιτίφ, ε ;

— Όλα τά είχες στη διάθεσι σου και δεν τά έκτιμούσες. 'Η κούζινα σου ήταν ή έξοχωότερη τού Λονδίνου, οι κίτρι σου σού προσέφεραν τά καλύτερα φρούτα τους, τά δάση σου σού παρείχαν τó καλύτερο κινηγι, κ' όλα αυτά τά περιφρόνησες... Δεν ήσουν έδύ που τελειωτά στο έτισινο πανηγυρικό γευμα τού «Φυσιολατρικού Όμιλου» έδήλωσες, ότι σού προξενούν άνδηια όλα τά γεύματα τού κόσμου ;

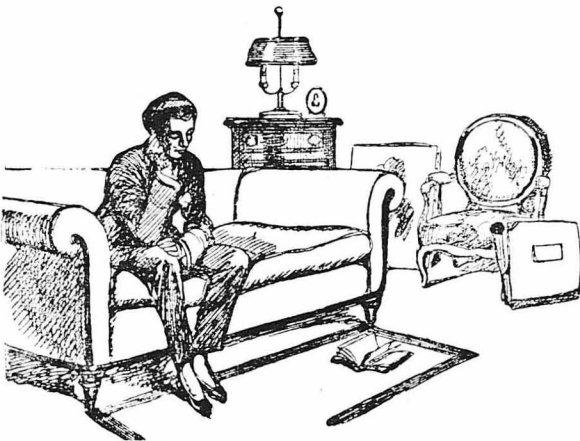
— Άλήθεια ! Είπα ένω τέτοιο πράγμα ; Τί λέτε όμως για καμιά συντροφιά ; 'Η καρέκλα και τó προσκέφαλο, έννοιωτα, δεν άποτελούν πάντοτε εύχάρους συντροφούς...

— Τιποτε. Πρέπει να μάνης τή σημαίνει ζωή χωρίς συντροφιά...

— Αν εινε έτσι, να σάς πάρη ο διάβολος όλους σας ! φώναξε άλλωθρον ο λόρδος Πέρσε κ' έκλεισε όρημηκά τó άνοιγμο της πόρτας.

"Όποτε όμως από μια βδομάδα, καταλαβαινοντας πως είχε άδυνατισει πολύ πιά, άποράσως να συνθηκολογήση. "Ομολόγησε λοιπόν μέσ' απ' τó άνοιγμα της πόρτας πως είχε άδικο, πως όλα τά πράγματα ήσαν ένδιαφέροντα, πολύτιμα, έξοχα. Πώς θάδινε όλη του την περιουσία για να μπόρεση να ξαναβρη τά μαα άπ' τ' αγαθά του. Πρόσθεσε ακόμα πως αγαπούσε μ' όλη του την καρδιά τούς φίλους του, τά φαγητά και τή ξεσάδελφου τού Μόνα...

Ο δεσμοφύλακας, που τόν άκουγε άόρατος, δεν τού άπάντησε τίποτε, αλλά τó ίδιο βράδυ ο αιχμάλωτος παρητή-

"Επληττε... "Επληττε, θανάσιμα !...

ρησε πως η σουπα ήταν νοστιμότερη κ' είχε κάποιο περίεργο άρωμα που του θύμιζε την Ασία. 'Αφού έφαγε, ο λόρδος έπεσε σ' έναν ύπνο βαθύ...

Όταν εξύπνησε, βρισκόταν στον κοιτώνα του, στο μέγαρο του του Πιζαντίου. Ο ήλιος του μεσημεριού έμπαινε απ' το παράθυρο και μπροστά του στεκόταν ο θαυμαστός, περιμένοντας τις διαταγές του. 'Ο λόρδος Πέρσε κούταξε γύρω του αστασιμένος κ' έπειτα ρώτησε με ύφος περιφορο :

— Μήπως τρελλάθηκα, Τζών ;...
— 'Ο Θεός να σας φυλάει από κάθε κακό ! απάντησε ο ύπηρέτης ; κατ'άληκτος. 'Η έξοχότης σας έγνώρισε άπόψε τη νύχτα απ' το ταξίδι... περισσότερο ακοκιδιάβετος από τις άλλες φορές... Σας έφεραν στο χέμα τους δυο κύριοι απ' τη λέσχη...
— 'Έτσι, Ξ ; Φέρε μου λοιπόν τη σουπα... δηλαδή... φέρε μου κάτι να φάω...

— 'Ο λόρδος δεν πρέπει να λησμονή, ότι σήμερα έχουμε Πέμπτη και ότι η λέσχη έχει γεύμα, συνανλία και χορό.
— 'Ο λόρδος πετάχτηκε τότε δλόρδος στο κρεβάτι και φώναζε :

— Γρήγορα τό φράζο μου !
Κανένα άλλο γεύμα του «Φυσιολατρικού Όμιλου» δεν σημείωσε τόσο επιτυχία, όσο την ήμερα εκείνη. Βασιλεύς της συνανατοροφής ήταν ο λόρδος Πέρσε Μπρόνσον, ο οποίος διηγήθηκε με πνεύμα σπυθηροβόλο τις άσπεύότερες ιστορίες της ζωής του κ' έφαγε γιά τρείς. Περισσότερο όμως κατεγοήτευσε την παρεια του με τα ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια της χαρέκλας, τα όποια εξετέλεσε με θαυμασία επιδειξιότητα.

Μετά τό φαγητό, πήρε ιδιαιτέρως σε μία γωνία τη ντάμα του, λαίδη Μόνα Μπλαΐζην, την έντύταζε βαθιά στα μαύρα μάτια της και τη ρώτησε :

— Άγαπητή εξαδέλφη, πόσο νομίζεις ότι μπορεί να βαστάξει ένα όνειρο άγάτης ;

— Μία δολόκληρη ζωή, απάντησε μ' ένα αυγινιακό χαμόγελο ή ώραία λαίδη, και έπεσε στην άγκαλιά του.

'Ο λόρδος Πέρσε άρραβωνιάστηκε τό ίδιο βράδυ τη Μόνα Μπλαΐζην και πρόσφερε στους φίλους του άποχαρτιστήριο γεύμα, του όποιου τό μενού φυλάσσεται ακόμα στ' αρχεία του «Φυσιολατρικού Όμιλου».

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΦΕΙΝΤΛΕΡ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΙΔΗ

'Ένας από τους περιφημότερους σοφούς των παλαιότερων μας χρόνων, ο Φαρμακίδης, είχε κληθεί κατά τό 1824 στη νεοσύστατη τότε Άκαδημία της Κερκύρας γιά να διδάξει θεολογία. Αύτός όμως, άν και ήταν φτωχότατος, δεν έδίστασε να παρατηρήσει πολύ γρήγορα από τη θέα αυτή και να γυρίσει στην 'Ελλάδα γιά να ταλαπωρηθή μαζί με τους άλλους 'Ελληνες.

Γιά να εξοικονομήσει τα έξοδά του, έγραψε τότε σ' ένα φίλο του, αναγκάσθηκα να βάλω ένέχυρο τά βιβλία μου, τά όποια, άν δεν μπορέσω να πληρώσω έντός της όρισμένης προθεσμίας, θέλουνι πωληθώ, τό όποιοι με λυπεί. Υπομονή ! Διά την αγάπη της πατρίδος ύποφέρω και άλλα χειρότερα. Ημπορούσα να καθίσω εδώ και να παίγω επί ζωής μου τά εξήγητα τάλληρα του μισθού μου τόν μήνα. Άλλά επειδή δεν μπορούσα να είμαι χωρισμένος, και με την ψυχή μου μέν να είμαι στην 'Ελλάδα, με τό σώμα δε στην Κέρκυρα και να άνησυχώ άδικόπως, μεταβαίνω εκεί όπου όφείλει να μεταβή κάθε 'Ελλην'.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΞΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

'Ο περιφημος φρενολόγος γιατρός Γκάλλ έπεσεκείφη κάποτε τό Φρενοκομείο της Βιστόλης.

— Δέ μου λές, φίλε μου, ειπε σ' έναν τρελλό τον όποιου του παρουσάσαν γιά να τον εξετάσει. 'Από τί πάσχεις ;...
'Από τά λόγια σου φαίνεσαι λογικώτατος άνθρωπος, ΞΞ άλλου δε δεν βρισκόω στο κρανίο σου τά χαρακτηριστικά της τρέλλας.

— Πώς εινε δυνατόν να τό βρήξ, γιατρέ μου, του άπάντησεν ο τρελλός, άφού... τό κεφάλι αυτό που έχω δεν εινε δικό μου ; Τό κεφάλι μου τό έχασα κατά την τελευταία επανάσταση και, εις άντικατάσταση, μου έβαλαν τούτο δώ !...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Από τά σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Στό δρόμο. 'Έκείνη, με θυμό :

— 'Αλλά, κύριε, είμαι παντακρήνη !

'Έκείνος.— Κι' εγώ τό ίδιο. Μπορούμε λοιπόν ν' άλληλοπαρηγορηθούμε...

'Η κόρη.— Μαμά, τί εινε ή Εύα ;

'Η μητέρα (όρχονοντας ένα βλέμμα στον άντρα της).— Μιά γυναίκα, που δεν είχε και αυτή ή δυνατοκρημένη, φόρεμα να βγη έξω, παιδί μου !...

'Έκείνος.— Γιατί επιμένεις να μη μου μιλάς ποτέ στον ένικό ; Μου λές πάντοτε : «Σας αγαπώ».

— 'Εκείνη.— 'Αλλά, φίλε μου... δεν είσθε ο μόνος !...

'Η κυρία, προς την μαγειρίσσα :

— Λοιπόν ο έπιλοχίας ήταν άδελφός σου... Καί... που τον έννάρισες ;...

— Τά εφτιασες πάμ εύκολα με τη γυναίκα σου ;

— Ναι, αλλά μου στοίχισε άκριβά. Γιατί όταν βάλει κάτι μέσα στο κεφάλι της, δεν ήσυχάει άν δεν βάλει κάτι... κ' άπάνω από τό κεφάλι της !...

'Ομιλούν γιά την ήχώ.

— 'Εγώ, λέγει ένας ύπολογαγός, άκουσα εκεί στό σύνορα, κοντά στο Διδυμότειχο, μία ήχώ, που ήταν πώ θαυμαστή από αυτές που λέτε.

— 'Έλεγε τις λέξεις καθαρά ;

— Καθαρά ! Τι καθαρά ; Φανταστήτε, στέκεια στο ελληνικό έδαφος και φωνάζει : Κ α λ η μ ε ρ α. Καί ή ήχώ σου άπαντά εξαλημείρα... τουριστί !...

'Ο έπισκέπτης.— Μά τί κατάσταση εινε αυτή ! Πότε μου λέτε «δεν εινε εδώ ο κύριος», πότε «πώς λείπει ή κυρία». Μά, τέλος πάντων, πούς πληρώνει εδώ μέσα ;
'Η ύπηρέτρια.— 'Εδώ, κύριε, δεν πληρώνει κανένας !...

Στην Αίδηφό. 'Ο έπισκέπτης.— Δέν μου λές, γέρο, εινε καλό τό μέρος εδώ γιά ρευματισμούς ;

— Καλό λέει !... 'Αμ' εδώ πήρα κ' εγώ τους δικούς μου !...

'Ο σκύλος.— Τί, 500 δραχμές θά στοχιστό τό καπέλλο σου πάμ ; Μ' αυτό εινε άμαρτία.

'Η σκύλος.— Τέτοιες άμαρτίες, άντρα μου, μακάρι να πέφτουν πάντα άπάνω στο κεφάλι μου !...

— Μαμά, άν έλθη έντοματαξό ο άρραβωνιαστικός μου, τώρα που θά λείπεις, και με φιλήσει, τί να κάμω ;

— Να άντιτάξεις, παιδί μου, π α θ η τ ι κ ή άντίστασι !

Στις εξετάσεις ένός φοιτητού της Ιατρικής :

— Λοιπόν, κύριε Ποντικώπουλε, όταν σάς καλέσουν σ' ένός άσθενοϋς, πού εινε τό πρώτο πράγμα που θά ρωτήσετε ;

— Μά, που κάθεται ο άρρωστος..., κύριε καθηγητά !...

Στό καφενείο μεταξό καφέ και ναργιλέ :

— Τό κατάλαβα πλέον ! 'Ο κόσμος εινε άχάριστος !

— 'Έμένα μου λέτε ; Φανταστήτε πως δτι φαίνατο, τό πατούν οι άλλοι με τά πόδια τους.

— Και τί είσθε, κύριε, παρακαλώ ;

— Μά,..... παπουτσής !

Στό δικαστήριο.

'Ο πρόεδρος.— Μάρτυς, όρκίσου ότι θά πής την άλήθεια και μόνην την άλήθεια.

'Ο μάρτυς.— 'Ορκίζομαι.

'Ο πρόεδρος.— Καλά. Πές μας τώρα τί ξέρεις ;

'Ο μάρτυς.— Δέν... ξέρω τίποτα !...

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ